

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
94/C 202/01	Domstolens dom af 1. juni 1994 i sag C-136/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Augusto Brazzelli Lualdi m.fl. (<i>Appel — tjenestemænd — vederlag — morarenter og erstatning</i>)	1
94/C 202/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. juni 1994 i sag C-326/91 P, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet (<i>Appel — tjenestemænd — disciplinær ordning — degradation</i>)	1
94/C 202/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. juni 1994 i sag C-414/92, Solo Kleinmotoren GmbH mod Emilio Boch (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) (<i>Bruxelles-konventionen — artikel 27, nr. 3 — afgørelse truffet mellem de samme parter — begreb — retsforlig</i>)	2
94/C 202/04	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 2. juni 1994 i sag C-30/93, AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH mod Hauptzollamt München-Mitte (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München) (<i>Præjudiciel forelæggelse — vurdering af gyldighed — antidumpingtold — forordning — berigtigelse — virkning</i>)	2
94/C 202/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. juni 1994 i de forenede sager C-69/93 og C-258/93, Punto Casa SpA mod Borgmesteren i Capena kommune og Capena kommune og Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) mod Borgmesteren i Torri di Quartesolo kommune og Torri di Quartesolo kommune (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, Castelnuovo di Porto Afdeling) (<i>Fortolkning af traktatens artikel 30 og 36 — forbud mod at udøve bestemte former for erhvervsvirksomhed om søndagen</i>)	3
94/C 202/06	Domstolens dom af 8. juni 1994 i sag C-371/92, Elliniko Dimosio mod Ellinika Dimitriaka AE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Dioikitiko Efeteio, Athen) (<i>Eksportrestitutioner — post-Tjernobyl-forordning</i>)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 202/07	Domstolens dom af 15. juni 1994 i sag C-137/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod BASF AG m.fl. (<i>Appel — konkurrence — kommissionsbeslutning — nullitet</i>)	4
94/C 202/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. juni 1994 i sag C-35/93, Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. mod Hauptzollamt Stuttgart-West (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Baden-Württemberg) (<i>Den fælles toldtarif — varer, der foreligger i adskilt eller ikke samlet stand — fotokopieringsmaskiner, der leveres i containere som byggesæt omfattende omkring 200 enkeltdeler</i>)	5
94/C 202/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 16. juni 1994 i sag C-39/93 P, Syndicat français de l'Express international (SFEI) m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Appel — konkurrence — regler for virksomhederne — skrivelse fra Kommissionen til en klager — anfægtelig retsakt</i>)	5
94/C 202/10	Sag C-134/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. januar 1994 af Tribunal Superior de Justicia de Canarias i sagen Esso Española SA mod Administración de la Comunidad Autonoma de Canarias	6
94/C 202/11	Sag C-137/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 1994 af High Court of Justice, Queen's Bench Division, i sagen The Queen mod the Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson	6
94/C 202/12	Sag C-145/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. maj 1994 af Juzgado de lo Penal no. 2, Lleida, i sagen anklagemyndigheden mod J. A. Alonso Rubio	7
94/C 202/13	Sag C-148/94: Sag anlagt den 3. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	7
94/C 202/14	Sag C-149/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 22. marts 1994 af Tribunal de grande instance de Caen i sagen anklagemyndigheden mod Didier Vergy	7
94/C 202/15	Sag C-150/94: Sag anlagt den 6. juni 1994 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union	7
94/C 202/16	Sag C-151/94: Sag anlagt den 3. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	8
94/C 202/17	Sag C-152/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. juni 1994 af Rechtbank van eerste aanleg, Gent, i sagen Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden) mod Geert van Buynder	9
94/C 202/18	Sag C-156/94: Sag anlagt den 13. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	9
94/C 202/19	Sag C-157/94: Sag anlagt den 13. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	10

(Fortsættes på omslagets tredje side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 202/20	Sag C-158/94: Sag anlagt den 14. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	11
94/C 202/21	Sag C-159/94: Sag anlagt den 14. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	11
94/C 202/22	Sag C-160/94: Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	12
94/C 202/23	Sag C-161/94: Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	12
94/C 202/24	Sag C-162/94: Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	12
94/C 202/25	Slettelse af sag C-269/93	13
	DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS	
94/C 202/26	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 10. maj 1994 i sag T-88/94 R, Société Commerciale des potasses et de l'azote og Entreprise minière et chimique mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	13
94/C 202/27	Sag T-194/94: Sag anlagt den 19. maj 1994 af John Carvel og Guardian Newspapers Limited mod Rådet for Den Europæiske Union	13
94/C 202/28	Sag T-235/94: Sag anlagt den 3. juni 1994 af Roberto Galtieri mod Europa-Parlamentet	14
94/C 202/29	Sag T-239/94: Sag anlagt den 6. juni 1994 af Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	15

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 1. juni 1994

i sag C-136/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Augusto Brazzelli Lualdi m.fl. ⁽¹⁾

(Appel — tjenestemænd — vederlag — morarenter og erstatning)

(94/C 202/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-136/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gianluigi Valsesia og Lucio Gusette), angående appel af dom afsagt den 26. februar 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-17/89, T-21/89 og T-25/89, Augusto Brazzelli Lualdi m.fl., Cleto Bertolo m.fl. og Helga Alex m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom ⁽²⁾, de øvrige parter i appelsagen er: Augusto Brazzelli Lualdi m.fl., tjenestemænd og ansatte i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat med møderet for Italiens Corte di Cassazione Giuseppe Marchesini, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse, der har nedlagt påstand principalt om afvisning af appellen og subsidiært om frifindelse for appellansens påstande samt om ændring af Rettens dom, således at der helt gives sagsøgerne i første instans medhold i de påstande, der er nedlagt i første instans, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco, D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet (refererende dommer), F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz;

justitssekretær: R. Grass, den 1. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 146 af 10. 6. 1992.⁽²⁾ Sml. II, s. 293.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. juni 1994

i sag C-326/91 P, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet ⁽¹⁾

(Appel — tjenestemænd — disciplinær ordning — degradation)

(94/C 202/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-326/91 P, Henri de Compte, pensioneret tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Strasbourg (Frankrig), ved advokaterne Edmond Lebrun og Eric Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, angående appel af dom afsagt den 17. oktober 1991 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-26/89 ⁽²⁾, hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet (befuld-

mægtiget: først ved Jorge Campinos, derefter ved François Vainker, bistået af advokat Danis Waelbroeck, Bruxelles), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne M. Díez de Velasco, C. N. Kakouris (refererende dommer), F. A. Schockweiler og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 2. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Appellen forkastes.*

2) *Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 30 af 7. 2. 1992.

⁽²⁾ Sml. II, s. 781.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. juni 1994

i sag C-414/92, Solo Kleinmotoren GmbH mod Emilio Boch (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(Bruxelles-konventionen — artikel 27, nr. 3 — afgørelse truffet mellem de samme parter — begreb — retsforlig)

(94/C 202/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-414/92, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Solo Kleinmotoren GmbH mod Emilio Boch, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 27, nr. 3, i den nævnte konvention af 27. september 1968 ⁽²⁾, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse ⁽³⁾, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 2. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 27, nr. 3, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at et eksigibelt forlig, der under en retssag og til bilæggelse af denne er indgået for en ret i den stat, begæringen rettes til, ikke udgør »en afgørelse mellem de

samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til» i artikel 27, nr. 3's forstand, som i henhold til konventionens bestemmelser kan være til hinder for anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse, der er truffet i en anden kontraherende stat.

⁽¹⁾ EFT nr. C 29 af 2. 2. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. L 304 af 30. 10. 1978, s. 17

⁽³⁾ EFT nr. L 304 af 30. 10. 1978, s. 1.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 2. juni 1994

i sag C-30/93, AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH mod Hauptzollamt München-Mitte (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht München) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — vurdering af gyldighed — antidumpingtold — forordning — berigtigelse — virkning)

(94/C 202/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-30/93, angående en anmodning, som Finanzgericht München (Forbundsrepublikken Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH mod Hauptzollamt München-Mitte, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 165/90 af 23. januar 1990 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAM's (Dynamiske Random Access Memories), med oprindelse i Japan, om godtagelse af tilsagn afgivet af visse eksportører i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af disse varer og om afslutning af undersøgelsen herfor ⁽²⁾, som ændret ved en berigtigelse, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 10. februar 1990 ⁽³⁾, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne F. Grévisse (refererende dommer), og M. Zuleeg; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 2. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af det præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EØF) nr. 165/90 af 23. januar 1990 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer elektroniske mikrokredsløb, såkaldte DRAM's (Dynamiske Random Access Memories), med oprindelse i Japan, om godkendelse af tilsagn afgivet af visse eksportører i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af disse varer og om afslutning af undersøgelsen

herfor, i den affattelse af forordningen, som følger af berigtigelsen offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 10. februar 1990.

(¹) EFT nr. C 74 af 16. 3. 1993.

(²) EFT nr. L 20 af 25. 1. 1990, s. 5.

(³) EFT nr. L 38 af 10. 2. 1990, s. 44.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. juni 1994

i de forenede sager C-69/93 og C-258/93, Punto Casa SpA mod Borgmesteren i Capena kommune og Capena kommune og Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) mod Borgmesteren i Torri di Quartesolo kommune og Torri di Quartesolo kommune (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Roma, Castelnuovo di Porto Afdeling) (¹)

(Fortolkning af traktatens artikel 30 og 36 — forbud mod at udøve bestemte former for erhvervsvirksomhed om søndagen)

(94/C 202/05)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-69/93 og C-258/93, angående to anmodninger, som Pretura circondariale di Roma, Castelnuovo di Porto Afdeling (Italien), i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager Punto Casa SpA mod borgmesteren i Capena kommune og Capena kommune og Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) mod borgmesteren i Torri di Quartesolo kommune og Torri di Quartesolo kommune, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30 og 36, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. F. Mancini, og dommerne M. Diez de Velasco (refererende dommer), C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler og P. J. G. Kapteyn; generaladvokat: W. Van Gerven; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 2. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at den ikke finder anvendelse på nationale bestemmelser om butikstid, som omfatter alle erhvervsdrivende, der udøver virksomhed i indlandet, og som, såvel retligt som faktisk, påvirker afsætningen af indenlandsk fremstillede varer og varer fra andre medlemsstater på samme måde.

(¹) EFT nr. C 124 af 6. 5. 1993 og EFT nr. C 147 af 27. 5. 1993.

DOMSTOLENS DOM

af 8. juni 1994

i sag C-371/92, Elliniko Dimosio mod Ellinika Dimitriaka AE (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Dioikitiko Efeteio, Athen) (¹)

(Eksportrestitutioner — post-Tjernobyf-forordning)

(94/C 202/06)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-371/92, angående en anmodning, som Dioikitiko Efeteio, Athen (appellinstansen for forvaltningssager), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Elliniko Dimosio mod Ellinika Dimitriaka AE at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (²), som affattet i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 (³), har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg (refererende dommer) og P. J. G. Kapteyn; generaladvokat: W. Van Gerven; justitssekretær: H. von Holstein, den 8. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Telexmeddelelsen af 24. juli 1986, hvori Kommissionen fastsætter maksimumstoleranceværdierne for radioaktivitet for udførsel af produkter til tredjelande, er ikke bindende for medlemsstaterne.
- 2) Medlemsstaterne var på tidspunktet for den omhandlede udførsel, da der ikke fandtes bindende fællesskabsregler på området, beføjet til ved analogi at anvende de i artikel 15 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 af 29. november 1979 — om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter — og artikel 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 — om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter — indeholdte regler for indførsel af landbrugsprodukter fra tredjelande ved udførsel af tilsvarende produkter til tredjelande.
- 3) Artikel 3 i forordning (EØF) nr. 3665/87 finder også anvendelse på de tilfælde, der er omfattet af forordningens artikel 13, nemlig når de udførte produkter ikke er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og der derfor ikke kan ydes nogen restitution.

- 4) *Betingelserne for efterfølgende berigtigelse af toldangivelserne er ikke opfyldt under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 288 af 5. 11. 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 317 af 12. 12. 1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 351 af 14. 12. 1987, s. 1.

DOMSTOLENS DOM

af 15. juni 1994

i sag C-137/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod BASF AG m.fl. ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — kommissionsbeslutning — nullitet)

(94/C 202/07)

(Processprog: engelsk, fransk, italiensk og nederlandsk, tysk)

(Forelobig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-137/92 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Timmermans, J. Amp-houx, G. Marengo, G. zur Hausen, J. Curall og B. J. Drijber) angående appel af dom afsagt den 27. februar 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagerne T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89 ⁽²⁾, hvori der er nedlagt påstand om, dels at dommen ophæves, dels at sagerne hjemvises til Retten, for at den kan tage stilling til de øvrige af sagsøgerne fremførte anbring-ender, som der ikke er blevet taget stilling i dommen, de andre parter i appelsagen er:

BASF AG, Ludwigshafen (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat F. Hermanns, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM), Tessenderlo (Belgien), ved advokat I. G. F. Cath, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. H. Dupong, 14a, rue des Bains,

DSM NV og DSM Kunststoffen BV, Heerlen (Nederlandene), ved advokat I. G. F. Cath, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. H. Dupong, 14a, rue des Bains,

Hüls AG, Marl (Forbundsrepublikken Tyskland), ved H. J. Herrmann, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

Elf Atochem SA, tidligere Atochem SA, Puteaux (Frankrig), ved advokaterne X. de Roux og Ch.-H. Léger, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Hoss & Elvinger, 15, Côte d'Eich,

Société artésienne de vinyle SA, Paris, ved advokat B. Van de Walle de Ghelcke, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Wolter & Loesch, 11, rue Goethe,

Wacker Chemie GmbH, München (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat H. Hellmann, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

Enichem SpA, Milano (Italien), ved advokat M. Siragusa, Rom, og advokat G. Scassellati Sforzolini, Bologna, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt & Medernach, 4, avenue Marie-Thérèse,

Hoechst AG, Frankfurt am Main (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat H. Hellmann, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

Imperial Chemical Industries plc (ICI), London, ved advokaterne med møderet i England og Wales D. A. J. Vaughan, QC, og barrister D. W. K. Anderson for solicitors V. O. White og R. J. Coles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. H. Dupong, 14a, rue des Bains,

Shell International Chemical Company Ltd, London, ved advokat med møderet i England og Wales K. B. Parker, QC, for solicitor J. W. Osborne, London, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Hoss, 15, Côte d'Eich,

Montedison SpA, Milano (Italien), ved advokaterne G. Aghina og G. Celona, Milano, og advokat P. A. M. Ferrari, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat G. Margue, 20, rue Philippe II,

har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias; F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: W. Van Gerven; justitssekretær: D. Louterman-Hubeau, den 15. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 27. februar 1992 i de forenede sager T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89 ophæves.*
- 2) *Kommissionens beslutning 89/190/EØF af 21. december 1988 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.865, PVC) annulleres.*
- 3) *Kommissionen betaler sine egne omkostninger samt de indstævntes samlede omkostninger både i sagen for Retten og for Domstolen.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 152 af 7. 6. 1992.

⁽²⁾ Sml. II, s. 315.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. juni 1994

i sag C-35/93, Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. mod Hauptzollamt Stuttgart-West (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Baden-Württemberg) ⁽¹⁾

(Den fælles toldtarif — varer, der foreligger i adskilt eller ikke samlet stand — fotokopieringsmaskiner, der leveres i containere som byggesæt omfattende omkring 200 enkeltdele)

(94/C 202/08)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-35/93, angående en anmodning, som Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. mod Hauptzollamt Stuttgart-West, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af den almindelige tarifieringsbestemmelse 2 a), andet punktum, vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif, som er anført i 1. del, afsnit I, punkt A, i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 950/68 af 28. juni 1968 om den fælles toldtarif ⁽²⁾, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/72 af 20. december 1971 ⁽³⁾, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), og dommerne D. A. O. Edward, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Zuleeg; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 16. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, skal fortolkes således, at beskatningsgrundlaget for en ting, som en leverandør leverer uden merpris til en person, der introducerer sig selv eller en anden person som ny potentiel kunde, er selvstændigt i forhold til beskatningsgrundlaget for de goder, som den nye kunde køber hos leverandøren, og er lig med den købspris, som leverandøren har betalt for erhvervelsen af tingen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 71 af 13. 3. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. L 172 af 22. 7. 1968, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 1 af 1. 1. 1972, s. 1.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 16. juni 1994

i sag C-39/93 P, Syndicat français de l'Express international (SFEI) m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — regler for virksomhederne — skrivelse fra Kommissionen til en klager — anfægtelig retsakt)

(94/C 202/09)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-39/93 P, Syndicat français de l'Express international (SFEI), Roissy (Frankrig), DHL International SA, Roissy, Service Crie-LFAL SA, Paris, og May Courier International SARL, Paris, alle ved advokat Éric Morgan de Rivery, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, angående appel af kendelse afsagt den 30. november 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-36/92, Syndicat français de l'Express international (SFEI), DHL International SA, Service Crie-LFAL SA og May Courier International SARL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽²⁾, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen, den anden part i appelsagen er Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Giulano Marenco og Francisco Enrique González-Díaz), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne D. A. O. Edward, R. Joliet (refererende dommer), G. C. Rodríguez Iglesias og M. Zuleeg; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: L. Hewlett, den 16. juni 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kendelsen afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 1992 i sagen SFEI m.fl. mod Kommissionen (sag T-36/92) ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT nr. C 70 af 12. 3. 1993.

⁽²⁾ Sml. II, s. 2479.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. januar 1994 af Tribunal Superior de Justicia de Canarias i sagen Esso Española SA mod Administración de la Comunidad Autónoma de Canarias

(Sag C-134/94)

(94/C 202/10)

Ved kendelse afsagt den 4. januar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. maj 1994, har Tribunal Superior de Justicia de Canarias i sagen Esso Española SA mod Administración de la Comunidad Autónoma de Canarias forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Må en forskrift i en medlemsstat, hvorefter grossistforhandlere af olieprodukter for at etablere sig skal levere til et vist antal områder med henblik på at sikre forsyningen på hele det nationale territorium under hensyn til de særlige problemer, som visse medlemsstater har på grund af deres øer:

- a) ifølge traktatens artikel 3, litra c), samt artikel 52 og 53 betragtes som en restriktion, der er uforenelig med fællesskabsretten, fordi den berøver traktatens bestemmelser om etableringsretten den tilsigtede virkning og ikke er »objektivt nødvendig« for at nå det tilstræbte formål?

- b) ifølge traktatens bestemmelser om beskyttelse af den frie konkurrence betragtes som en begrænsning af denne EF-rettighed, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og hindre opfyldelsen af traktatens formål vedrørende det indre marked, og er den som følge heraf omfattet af forbuddet i traktatens artikel 85, jf. artikel 5 og 6, og indebærer den en tilsidesættelse af traktatens artikel 102, stk. 1?

- c) ifølge traktatens artikel 30 betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning, som påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne?

2. Såfremt den i hovedet til spørgsmål 1 nævnte forskrift må betragtes som en restriktion for den frie etableringsret, skal traktatens artikel 56 eller kriteriet om de »almene hensyn« da anvendes — og i så fald på hvilke betingelser — når der rejses spørgsmål om princippet om ligestilling med hensyn til betingelserne for at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, og henhører det derved under Fællesskabets kompetence at føre kontrol med de skønsmæssige beføjelser, der i denne

forbindelse tilkommer medlemsstaterne, eller kan denne kontrol foretages af de nationale domstole? Hvilke fortolkningskriterier skal i så fald anvendes?

3. Såfremt den i hovedet til spørgsmål 1 nævnte forskrift må betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning, er den da i strid med princippet om de frie varebevægelser, eller kan den betragtes som en lovlig restriktion efter traktatens artikel 36 eller efter den i Domstolens praksis opstillede »rule of reason«?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 1994 af High Court of Justice, Queen's Bench Division, i sagen The Queen mod the Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson

(Sag C-137/94)

(94/C 202/11)

Ved kendelse afsagt den 5. maj 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. maj 1994, har High Court of Justice, Queen's Bench Division i sagen The Queen mod the Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Falder fritagelsen for betaling af receptgebyr for visse persongrupper i henhold til Regulation 6 (1) i National Health Service (Charges for Drugs and Appliances) Regulations 1989, Statutory Instrument nr. 419, og for visse ældre mennesker i henhold til Regulation 6 (1) (c) inden for anvendelsesområdet af artikel 3 i direktiv 79/7/EØF ⁽¹⁾?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, finder artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 79/7/EØF da anvendelse under den foreliggende sags omstændigheder?

3. Hvis der er sket en overtrædelse af direktiv 79/7/EØF, kan den direkte virkning af direktivet da påberåbes til støtte for et erstatningskrav vedrørende tidsrum, der ligger forud for afsigelsen af Domstolens dom, når kravet rejses af personer, der ikke forud herfor har anlagt sag eller fremsat et tilsvarende krav?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (EFT nr. L 6 af 10. 1. 1979, s. 24).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. maj 1994 af Juzgado de lo Penal no. 2, Lleida, i sagen anklagemyndigheden mod J. A. Alonso Rubio

(Sag C-145/94)

(94/C 202/12)

Ved kendelse afsagt den 17. maj 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 30. maj 1994, har Juzgado de lo Penal no. 2, Lleida, i sagen anklagemyndigheden mod J. A. Alonso Rubio forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal EØF-traktatens artikel 8, stk. 2, artikel 37, stk. 1, og artikel 90, jf. den spanske lov nr. 38 af 22. november 1985 om monopol vedrørende tobaksvarer, fortolkes således, at de nævnte fællesskabsregler efter deres indhold tillader monopoler inden for detailhandelen med produkter, såvel EF-produkter som andre, der ikke er undergivet importrestriktioner af hensyn til sædeligheden, den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed og sundhed (EØF-traktatens artikel 36), eller importmonopoler vedrørende produkter, der ikke er fra EF og ikke er i fri omsætning, således som det er tilfældet med den førnævnte lov om monopol vedrørende tobaksvarer?

Skal tobak, der ikke er fra Fællesskabet og ikke er i fri omsætning, betragtes som en monopolvare, eller skal den — hvilket medfører en væsentlig forskel i straffemæssig henseende — betragtes som en vare i lovlig handel, der er blevet indført, uden at forskrifterne i loven er overholdt? Er monopoliet vedrørende detailhandel med tobaksvarer, såvel fællesskabsvarer som andre varer, der gælder i Spanien, i overensstemmelse med EF-reglerne?

Sag anlagt den 3. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-148/94)

(94/C 202/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juni 1994 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 91/688/EØF ⁽¹⁾ af 11. december 1991 om ændring af direktiv 72/462/EØF ⁽²⁾ om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, svin, får og geder samt fersk kød og kødprodukter fra tredjelande, herunder særligt direktivets artikel 2, samt efter traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet det ikke

har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme ovennævnte direktiv, og/eller idet Irland ikke straks har underrettet Kommissionen herom.

- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EØF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den i direktiv fastsatte frist for gennemførelsen i national ret. Denne frist udløb den 1. juli 1992, uden at Irland havde gennemført de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. L 301 af 31. 12. 1972, s. 28.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 22. marts 1994 af Tribunal de grande instance de Caen i sagen anklagemyndigheden mod Didier Vergy

(Sag C-149/94)

(94/C 202/14)

Ved dom afsagt den 22. marts 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. juni 1994, har Tribunal de grande instance de Caen i sagen anklagemyndigheden mod Didier Vergy forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal Rådets direktiv 79/404 af 2. april 1979 ⁽¹⁾ og navnlig artikel 1, 2, 5 og 6 heri fortolkes således, at en medlemsstat kan vedtage bestemmelser, der begrænser eller forbyder handel med eksemplarer, der tilhører en art, der ikke er medtaget i bilagene til nævnte direktiv?
2. Medfører det en ændring af besvarelsen af dette spørgsmål, at de pågældende eksemplarer er født og opdrættet i fangenskab, og at den pågældende art ikke har sit naturlige ophold i vedkommende land?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Sag anlagt den 6. juni 1994 af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-150/94)

(94/C 202/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. juni 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nord-

irland ved John Collins, som befuldmægtiget, bistået af barrister Christopher Vajda, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Britiske Ambassade, 14, boulevard Roosevelt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- i) Artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 519/94 ⁽¹⁾ annulleres, i det omfang den finder anvendelse på legetøj under:

HS/KN-kode 9503 41
9503 49
9503 90.

- ii) Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og
iii) Domstolen træffer sådan yderligere eller anden bestemmelse, som er nødvendig.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den omtvistede forordning fastsætter for første gang kvantitative EF-kontingenter for tre kategorier af legetøj med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, opført i forordningens bilag II (herefter benævnt »det omtvistede legetøj«). Det Forenede Kongerige har til støtte for sin påstand om annullation af forordningens artikel 1, stk. 2, anført følgende:

Forkert og/eller mangelfuld begrundelse

Rådet har ikke klart angivet begrundelsen for indførelsen af EF-kontingenterne for det omtvistede legetøj og har således overtrådt traktatens artikel 190.

Undladelse af at foretage en bedømmelse af de faktiske omstændigheder, subsidiært en åbenbart urigtig bedømmelse

Den nuværende situation i henhold til den omtvistede forordning er udtryk for en grundlæggende ændring i Rådets stilling. Det Forenede Kongerige anerkender fuldt ud, at Rådet kan foretage en sådan ændring, hvis omstændighederne begrunder det. I den foreliggende sag er der imidlertid ikke noget, der tyder på, at omstændighederne begrunder det. Det Forenede Kongerige er ikke bekendt med, at der for Rådet skulle foreligge nogle oplysninger, nogen rapport eller nogle undersøgelser, der satte Rådet i stand til at foretage en bedømmelse af de relevante faktiske forhold. Den omstændighed, at der ikke er foretaget en behørig bedømmelse af de relevante forhold, er så meget mere overraskende, som hovedreglen i den omtvistede forordning for varer, der ikke omfattes af bilag II og III, dvs. langt størstedelen af varerne, som forordningen finder anvendelse på, er, at før der kan fastsættes importrestriktioner, skal der iværksættes en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde.

Kontingenterne for det omtvistede legetøj er vilkårlige

Såfremt Rådet, som det gøres gældende af Det Forenede Kongerige, undlod at foretage en bedømmelse eller en behørig bedømmelse af de forhold, der lå til grund for indførelsen af EF-kontingenterne, var Rådets handling vilkårlig.

Brud på proportionalitetsprincippet

Når som i det foreliggende tilfælde den berørte industri i Fællesskabet ikke ligger spredt ud over hele Fællesskabet, men er koncentreret i én region, nemlig Spanien, og når resten af Fællesskabet aldrig har haft importrestriktioner eller for nylig har afskaffet de eksisterende restriktioner, er det åbenbart urimeligt at ændre ordningen fra regionale kvoterestriktioner til EF-kvoterestriktioner. Uforholdsmæssigheden af kontingenterne for det omtvistede legetøj i bilag II er særligt åbenbar, når der henses til, at ikke alene er den geografiske udstrækning af beskyttelsen blevet meget betydeligt forøget, men det samme er beskyttelsesniveauet, med den følge, at den eksisterende handel må indskrænkes med op til 50 %.

Brud på ligebehandlingsprincippet

Selv om Rådet har et skøn med hensyn til at omdanne en eksisterende national restriktion til en EF-restriktion af stort set lignende beskaffenhed, der det i den foreliggende sag klart, af restriktionen i bilag II vedrørende det omtvistede legetøj er af en ganske anden beskaffenhed end den hidtidige nationale restriktion. Det var i realiteten en helt ny restriktion. Den burde derfor have været omfattet af de proceduremæssige garantier, der finder anvendelse ved indførelse af restriktioner på »andre varer«. Dette skete ikke, hvilket er et brud på princippet om ligebehandling af det omtvistede legetøj og »andre varer«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, (EØF) nr. 1766/82 og (EØF) nr. 3420/83 (EFT nr. L 67 af 10. 3. 1994, s. 89).

Sag anlagt den 3. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-151/94)

(94/C 202/16)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. juni 1994 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hélène Michard og Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten, idet det i strid med artikel 48, stk. 2, i nævnte traktat og artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1612/68 ⁽¹⁾ om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet har opretholdt bestemmelserne i artikel 154, stk. 6, og artikel 145 i den luxembourgske lov om indkomstskat (LIR), hvorefter indeholdt overskydende skat i løn mv. over for lønmodtagere, der er statsborgere i en medlemsstat, og som bor i

Luxembourg og/eller har lønnet beskæftigelse dér alene i en del af året, tilfalder statskassen og ikke kan medføre tilbagebetaling.

- b) Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- (Ret til tilbagebetaling, artikel 154, stk. 6, i LIR)

Sondringen ifølge den luxembourgske skattelovgivning mellem permanent hjemmehørende skattepligtige og midlertidigt hjemmehørende skattepligtige udgør, som fastslået af Domstolen i Biehl-dommen ⁽²⁾, en tilsidesættelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 48, stk. 2. De luxembourgske myndigheder har hidtil ikke truffet foranstaltninger med henblik på at ændre de skattelovsbestemmelser, Domstolen kritiserede.

Den klageadgang ⁽³⁾, som de luxembourgske myndigheder har påberåbt sig, skaber på ingen måde en tilstrækkelig garanti for de rettigheder, der direkte ved EØF-traktaten er givet skattepligtige, der ikke er permanent hjemmehørende skattepligtige, idet denne klageadgang har en mere teoretisk end praktisk karakter, og afgørelsen i klagesagen træffes af en myndighed, der ganske vist råder over et vidt skøn, men som ikke er uafhængig af forvaltningen.

- (Ret til udligning ved fradrag, artikel 145 i LIR og anordning for Storhertugdømmet af 27. december 1974)

Også i denne forbindelse er begrænsningen af retten til udligning baseret på et kriterium om, at den skattepligtige er fast hjemmehørende i Luxembourg, hvorfor den navnlig kommer til at virke til skade for de skattepligtige personer, der er statsborgere i de øvrige medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

⁽²⁾ Dom af 8. maj 1990, sag C-175/88, Sml. 1990, s. 1779.

⁽³⁾ § 131 i den almindelige skattelov.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 2. juni 1994 af Rechtbank van eerste aanleg, Gent, i sagen Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden) mod Geert van Buynder

(Sag C-152/94)

(94/C 202/17)

Ved dom afsagt den 2. juni 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. juni 1994, har Rechtbank van eerste aanleg, Gent, i sagen Openbaar Ministerie (anklagemyndigheden) mod Geert Van Buynder forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Indebærer den frie etableringsret i henhold til EF-traktatens artikel 52, at enhver, uanset om vedkommende er dyrlæge, har ret til at foretage odontologiske indgreb på heste uden brug af lægemidler eller bedøvende midler?

Sag anlagt den 13. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-156/94)

(94/C 202/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. juni 1994 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard B. Wainwright og Thomas F. Cusack, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30, 34 og 37 ved at opretholde sine nationale bestemmelser om begrænsning af import og eksport af elektricitet.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at i relation til traktatens bestemmelser i almindelighed og artikel 30 til 37 i særdeleshed må elektricitet betragtes som en vare og ikke en tjenesteydelse.

EF-traktatens artikel 30

Ifølge Kommissionen kan Electricity Supply Board's (herefter benævnt »ESB«) restriktioner med hensyn til import af elektricitet afskære erhvervsdrivende fra andre lande fra at markedsføre deres produkt i Irland, hvilket udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, der er forbudt i henhold til traktatens artikel 30.

EF-traktatens artikel 34

Kommissionen har anført, at ESB's beføjelser med hensyn til eksport af elektricitet, som i henhold til de gældende irske bestemmelser også omfatter salg af elektricitet uden for Irland, udgør et *de jure* statshandelsmonopol for ESB og er en tilsidesættelse af bestemmelserne i traktatens artikel 37.

EF-traktatens artikel 37

Et statshandelsmonopol, der har eneret på at indføre nærmere angivne varer, kan frit bestemme udbuddet af og efterspørgslen efter sådanne varer og dermed også deres pris på hjemmemarkedet. Ikke alene i forhold til eksportører i

andre medlemsstater, men også i forhold til aftagerne i medlemsstaten selv, udgør en eneret til at indføre bestemte varer en form for forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til artikel 37. Den omstændighed, at ESB er tillagt eneret til at importere elektricitet, er derfor en tilsidesættelse af artikel 37, stk. 2.

EF-traktatens artikel 36

Blandt de hensyn, der er opregnet i artikel 36, er det kun undtagelsen med hensyn til »den offentlige sikkerhed«, der er relevant. Kommissionen har anført, at for så vidt angår spørgsmålet om sikkerhed med hensyn til forsyninger med primær brændsel til produktion af elektricitet har den irske regering ikke godtgjort, at det var nødvendigt at indrømme en eneret med hensyn til indførsel af elektricitet, og heller ikke, at der ikke findes andre foranstaltninger, som i mindre omfang ville begrænse varernes frie bevægelighed og samtidig tilgodese sådanne hensyn. Tværtimod må en gradvis åbning af energimarkedet i almindelighed antages at medføre mere fleksible og mere varierede energikilder, som igen vil føre til en større sikkerhed med hensyn til forsyningerne.

EF-traktatens artikel 90, stk. 2

Artikel 9, stk. 2, medfører ikke, at en medlemsstat, som har overdraget en virksomhed at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, ikke er omfattet af bestemmelsen om, at den ikke over for den pågældende virksomhed og med henblik på at beskytte dens aktiviteter må træffe foranstaltninger, som begrænser importen fra andre medlemsstater, jf. traktatens artikel 30. Traktatens artikel 90, stk. 2, kan derfor ikke påberåbes som begrundelse for nationale bestemmelser, der er uforenelige med artikel 30 og 37.

Sag anlagt den 13. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-157/94)

(94/C 202/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 13. juni 1994 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent R. B. Wainwright og B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene ved at have meddelt eneret til import af elektricitet bestemt til den

offentlige elforsyning har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30 og 37.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge Kommissionen må elektricitet anses for en »vare«, som er omfattet af EF-traktatens artikel 30 ff., og ikke en »tjenesteydelse«.

EF-traktatens artikel 30

Et importmonopol afskærer virksomheder, der er etableret i andre medlemsstater, fra muligheden for at tilbyde deres varer til andre end monopolen. Samtidig kan købere, der er etableret i monopolens hjemland, ikke frit vælge leverandør. Derfor begrænser et importmonopol samhandelen inden for Fællesskabet.

Ifølge Kommissionen kan den nederlandske regerings foranstaltning ikke begrundes i tvingende hensyn af almen interesse (en sammenhængende national energipolitik), idet et lovbestemt importmonopol ikke udgør en foranstaltning »uden forskel«. Yderligere er foranstaltningen i strid med EF-traktatens artikel 36 og Campus Oil-dommen ⁽¹⁾, idet afskaffelsen af importmonopolet, som er genstand for denne traktatbrudssag, hverken påvirker forsyningssikkerheden for så vidt angår primære brændstoffer, som er nødvendige for elproduktionen, eller for så vidt angår transportsystemet med henblik på at sikre en løbende elforsyning. Kommissionen har navnlig anført, at importmuligheden netop ikke ville forringe, men snarere forøge forsyningssikkerheden ved at sikre tilstrækkelig produktion til at imødekomme efterspørgslen. Det står ikke Kommissionen helt klart, hvorledes distributionsvirksomhedernes mulighed for at importere elektricitet skulle kunne undergrave den offentlige elforsynings finansielle situation, når netop de største brugere allerede frit kan importere elektricitet direkte. Endelig mener Kommissionen ikke, at en medlemsstat kan påberåbe sig EF-traktatens artikel 90, stk. 2, som begrundelse for at tilsidesætte artikel 30.

EF-traktatens artikel 37

Muligheden for, at private virksomheder kan importere elektricitet til eget brug, er uden betydning for, at der er meddelt monopol på import af elektricitet til den offentlige forsyning. Et sådant monopol må være et handelsmonopol, for så vidt som det påvirker handelen. Da overgangsperioden allerede udløb den 31. december 1969 for Nederlandenes vedkommende, er opretholdelsen og — med de af forholdet flydende ændringer — indførelsen af et importmonopol indenfor elektricitetssektoren i strid med EF-traktatens artikel 37, stk. 1.

⁽¹⁾ Dom af 10. juli 1984, sag 72/83, Sml. s. 2727.

Sag anlagt den 14. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-158/94)

(94/C 202/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. juni 1994 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Richard B. Wainwright og Antonio Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30, 34 og 37, idet den over for de øvrige medlemsstater som led i et statsligt handelsmonopol har indført og opretholdt bestemmelser om eneret med hensyn til import og eksport af elektricitet.
2. Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at elektricitet må betragtes som en vare i henhold til EF-traktatens artikel 30 til 37 og ikke som en tjenesteydelse.

EF-traktatens artikel 30 og 34

Den omstændighed, at der består en eneret med hensyn til import, afskærer erhvervsdrivende fra andre medlemsstater fra at sælge deres produkter til andre end monopolvirksomheden og forbrugerne fra at købe dem: en sådan rettighed kan derfor begrænse samhandelen inden for Fællesskabet. De samme betragtninger gælder alt andet lige for så vidt angår anvendelsen af EF-traktatens artikel 34 med hensyn til eneretten til at eksportere elektricitet.

EF-traktatens artikel 37

Indførelsen i 1962 af bestemmelserne om monopol vedrørende elektricitet var en tilsidesættelse af påbudet i artikel 37, stk. 2.

De omtvistede italienske bestemmelser begrænser samhandelen og er udtryk for forskelsbehandling

Ifølge Kommissionen er den blotte mulighed for, at samhandelen mellem medlemsstaterne begrænses, tilstrækkelig, såvel med hensyn til anvendelsen af artikel 30 samt af artikel 37. Under alle omstændigheder er forholdet det, at den omstændighed, at der i Italien findes bestemmelser om eneret med hensyn til import og eksport af elektricitet, reelt begrænser samhandelen inden for Fællesskabet, eftersom de italienske erhvervsdrivende i det væsentlige er afskåret fra at skaffe sig forsyninger hos producenter i andre medlemsstater, som ikke må tilbyde elektricitet direkte til italienske forbrugere. Kun monopolvirksomheden (ENEL) må afgøre, hvornår og i hvilket omfang der må indføres (eller udføres) elektricitet, hvilket selvfølgelig sker ud fra økonomiske

overvejelser, der fremmer den indenlandske produktion på bekostning af import fra andre medlemsstater.

Mulige hensyn, der kan bevirke, at de italienske bestemmelser er berettigede

Selv om Domstolen har fortolket begrebet »den offentlige sikkerhed« i traktatens artikel 36 således, at det også omfatter sikkerhed med hensyn til energiforsyningen, ville en afskaffelse af eneretten med hensyn til import af elektricitet ikke bringe sikkerheden med hensyn til energiforsyningen i Italien i fare.

Formålet med den sociale udjævning mellem de forskellige kategorier af brugere og mellem de forskellige dele af det nationale område kan nås ved midler, der i mindre grad begrænser de frie varebevægelser.

Endelig kan traktatens artikel 90, stk. 2, ikke finde anvendelse i den foreliggende sag, når konkrete statslige bestemmelser er en åbenbar tilsidesættelse af princippet om de frie varebevægelser.

Sag anlagt den 14. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-159/94)

(94/C 202/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. juni 1994 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Wainwright og Hendrik Van Lier, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30, 34 og 37, idet den har fastsat bestemmelser om eneret med hensyn til import og eksport af naturgas og elektricitet.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter

Er stort set de samme som i sagerne C-156/94, C-157/94 og C-158/94 ⁽¹⁾.

For så vidt angår spørgsmålet om sikkerhed med hensyn til forsyningen med naturgas har Kommissionen understreget, at der i Fællesskabet er en ganske betydelig produktion af naturgas, at de lande, der traditionelt eksporterer til Fællesskabet, ikke på mellemlang sigt har alternative afsætningsmuligheder, og at afhængigheden er langt mindre for så vidt angår naturgas end olie, hvor der ikke længere er monopoler inden for Fællesskabet.

⁽¹⁾ Se side 9 til 11 i denne Tidende.

Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-160/94)

(94/C 202/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 1994 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard B. Wainwright og Blanca Rodríguez Galindo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 30, 34 og 37 og artikel 48 i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse, idet den har opretholdt bestemmelser om eneret med hensyn til import og eksport af elektricitet.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrundene og de væsentligste argumenter

Er stort set de samme som i sagerne C-156/94, C-157/94, C-158/94 og C-159/94 ⁽¹⁾. For så vidt angår ophævelsen af statslige handelsmonopoler er det i artikel 48 i tiltrædelsesakten af 1985 fastsat, at der skal ske en gradvis tilpasning af bestemmelserne om eneret til indførsel fra den 1. januar 1986, og at alle sådanne bestemmelser skal være ophævet den 31. december 1991.

Med hensyn til de spanske myndigheders bemærkning om, det på grundlag af en udtalelse fra Consejo de Estado må antages, at REDESA ved bestemmelserne i lov nr. 49/1984 ikke er tillagt eneret med hensyn til indførsel og udførsel, har Kommissionen anført, at den ikke har til hensigt at fortolke nationale bestemmelser (anderledes end den oven for nævnte rådgivende instans), men derimod at undersøge, om spansk lovgivning er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Kommissionen er således af den opfattelse, at de rettigheder, REDESA er tillagt, udelukker andre erhvervsdrivende. I henhold til de spanske lovbestemmelser er staten tillagt eneret med hensyn til landets samlede forsyning med elektricitet. Dette omfatter bl.a. enhver form for internationale samarbejdsforbindelser og gennemførelsen af handel over landegrænserne med elektricitet. Forvaltningen af disse aktiviteter såvel som af alle de øvrige aktiviteter, der henhører under det offentlige, er tillagt REDESA. Der er ikke tale om en mulighed for det nævnte selskab, som andre erhvervsdrivende også har. REDESA er blot blevet tillagt retten til at udøve de nævnte former for virksomhed med hensyn til internationale samarbejdsforbindelser og international samhandel, og hverken loven eller dennes gennemførelsesbestemmelser hjemler mulighed for, at andre erhvervsdrivende kan erhverve en sådan ret.

⁽¹⁾ Se side 9 til 11 i denne Tidende.

Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-161/94)

(94/C 202/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 1994 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 90/425/EØF ⁽¹⁾ af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked, herunder særligt direktivets artikel 26, samt efter traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme ovennævnte direktiv.
- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EØF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaten til at overholde den i direktivet fastsatte frist for gennemførelsen. Denne frist udløb den 31. december 1991, uden at Irland havde gennemført de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 29.

Sag anlagt den 15. juni 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-162/94)

(94/C 202/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. juni 1994 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 89/662/EØF ⁽¹⁾ af 11. december 1991 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked,

herunder særligt direktivets artikel 22, samt efter traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme ovennævnte direktiv.

gennemført de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

(¹) EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.

2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaten til at overholde den i direktivet fastsatte frist for gennemførelse. Denne frist udløb den 31. december 1991, uden at Irland havde

Slettelse af sag C-269/93 (¹)

(94/C 202/25)

Ved kendelse afsagt den 5. maj 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-269/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, skal slettes af registeret.

(¹) EFT nr. C 166 af 17. 6. 1993.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. maj 1994

i sag T-88/94 R, Société Commerciale des potasses et de l'azote og Entreprise minière et chimique mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(94/C 202/26)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-88/94 R, Société Commerciale des potasses et de l'azote, Mulhouse (Frankrig), og Entreprise minière et chimique, Paris, ved advokat Charles Price, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14a, rue des Bains, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Berend-Jan Drijber, bistået af advokat Jacques Bourgeois, Bruxelles) angående for det første en begæring om delvis udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 14. december 1993 om en procedure i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (IV/M. 308 — Kali+Salz/MdK/Treuhand) og for det andet en begæring om udsættelse af den procedure, som Kommissionen har indledt i henhold til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86, i sag IV/34.774 — Potacan, har Rettens præsident den 10. maj 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Parterne meddeler inden for en frist af to uger Retten de relevante oplysninger, der gør det muligt at kontrollere

om og i hvilket omfang, den af K+S og det fælles selskab indgåede aftale om at trække sig ud af Kali-Export indebærer, at sidstnævnte opløses.

- 2) Gennemførelsen af artikel 1 i Kommissionens beslutning af 14. december 1993 om en procedure i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (IV/M. 308 — Kali+Salz/MdK/Treuhand) udsættes, for så vidt den kan indebære en opløsning af Kali-Export, indtil der er afsagt kendelse til endelig afgørelse af sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages i øvrigt ikke til følge.
- 4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 19. maj 1994 af John Carvel og Guardian Newspapers Limited mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-194/94)

(94/C 202/27)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. maj 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af John Carvel og Guardian Newspapers Limited ved advokaterne Onno W. Brouwer og Frédéric P. Louis, Bruxelles, bistået af professor Deirdre Curtin, Universitetet i

Utrecht, og med valgt adresse i Luxembourg hos Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

1. Rådets afgørelse om ikke at give sagsøgerne indsigt i de forberedende rapporter til, protokollen, deltagerlisten og afstemningsresultaterne fra samlingen i Rådet (retlige anliggender) den 27. og 30. november 1993 annulleres.
2. Rådets afgørelse af 17. maj 1994 om ikke at give sagsøgerne adgang til protokollen fra samlingen i Rådet (landbrug) den 24. og 25. januar 1994 annulleres.
3. Rådets »afgørelse« af 17. maj 1994 om ikke at give sagsøgerne indsigt i de forberedende rapporter til, protokollerne og afstemningsresultaterne for samlingerne i Rådet (socialministrene) den 12. oktober og den 23. november 1993 annulleres.
4. Rådet tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger, jf. artikel 87 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse om ikke at give aktindsigt med hensyn til visse dokumenter, som sagsøgerne havde anmodet om i henhold til Rådets afgørelse 93/731/EF af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter ⁽¹⁾.

Ved ikke at svare inden for den fastsatte frist nægtede Rådet sagsøgerne indsigt i protokollen, deltagerlisten og afstemningsresultaterne fra samlingen i Rådet (retlige og indre anliggender) den 29. og 30. november 1993 samt i de forberedende rapporter til det kommende arbejdsprogram for Rådet (retlige og indre anliggender).

I en skrivelse til sagsøgerne af 17. maj 1994 nægtede Rådet dem også adgang til protokollen fra samlingen i Rådet (landbrug) den 24. og 25. januar 1994. I samme skrivelse anførtes det ligeledes, at de forberedende rapporter til samt protokollerne, deltagerlisterne og afstemningsresultaterne fra samlingerne i Rådet (socialministrene) den 12. oktober og den 23. november 1993 ganske vist var blevet fremsendt til sagsøgerne, men det skyldtes i virkeligheden en administrativ fejl.

Sagsøgerne har anført, at Rådet herved har tilsidesat den grundlæggende ret til aktindsigt med hensyn til Den Europæiske Unions institutioners retsakter, jf. »erklæring om retten til adgang til oplysninger«, der er vedlagt traktaten om Den Europæiske Union, Birmingham-erklæringen af oktober 1992 og den af Det Europæiske Råd i Edinburgh den 12. december 1992 fremsatte erklæring, Kommissionens meddelelser til Rådet, Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg om offentlig adgang til institutionernes dokumenter og om åbenhed i Fællesskabet, adfærdskodeks for aktindsigt i Rådets og Kommissionens dokumenter og Rådets afgørelse 93/731/EF om aktindsigt i

Rådets dokumenter. Offentlighedens ret til oplysninger fra regeringen må anses for et af de væsentlige elementer i tredje generation af menneskerettighederne. Yderligere er der inden for EF et reelt behov for, at denne ret overholdes, når henses til den specifikke karakter af Den Europæiske Union som en selvstændig retsorden, der navnlig er præget af en utilstrækkelig demokratisk kontrol og af institutioner, der har både udøvende og lovgivende kompetence. Undtagelser fra det grundlæggende princip om »størst mulig« og »videst mulig« aktindsigt må analyseres og fortolkes snævert. De kan ikke opfattes som et automatisk grundlag for at nægte aktindsigt. Tværtimod må der foretages en afvejning af de foreliggende interesser.

I modsætning til, hvad offentligheden med rette kunne forvente, lægger Rådet større vægt på at beskytte den fortrolige karakter af sit arbejde end på at give offentligheden aktindsigt i Rådets dokumenter. Den anfægtede afgørelse blev derfor truffet i strid med unionborgernes berettigede forventninger og navnlig i strid med de forventninger, som sagsøgerne med rette måtte kunne udlede af tidligere afgørelser og hensigtserklæringer på dette område.

En generel afgørelse om ikke at give aktindsigt i dokumenter vedrørende Rådets forhandlinger er i strid med artikel 4, stk. 2, i Rådets afgørelse 93/731/EF.

Ifølge artikel 7, stk. 3, i Rådets afgørelse 93/731/EF og EF-traktatens artikel 190 skal Rådet begrunde afslag på en begæring om aktindsigt. For så vidt angår Rådets manglende besvarelse af sagsøgernes bekræftede begæring, kan artikel 7, stk. 4, ikke fortolkes på en sådan måde, at Rådet fritages for begrundelsespligten. Selv om det måtte antages, at Rådet ved ikke at besvare de bekræftede begæring blot tilsluttede sig den af generalsekretæren anførte begrundelse for at afslå begæringerne, er afgørelsen retsstridig, fordi de anførte grunde er vilkårlige og udtryk for magtfordrejning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 340 af 31. 12. 1993, s. 43.

Sag anlagt den 3. juni 1994 af Roberto Galtieri mod Europa-Parlamentet

(Sag T-235/94)

(94/C 202/28)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. juni 1994 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Roberto Galtieri, Bruxelles, ved advokat Harold Wouters, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Bertrand Assoignons.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets personaleafdelings beslutning af 19. januar 1994 om at tilbageføre et beløb på 267 628 lfr. annulleres.
- Europa-Parlamentet dømmes til øjeblikkelig tilbagebetaling af de beløb, der allerede er indeholdt i hans løn fra februar 1994.
- i henhold til EØF-traktatens artikel 215 dømmes Europa-Parlamentet til at betale 100 000 lfr. i erstatning for det immaterielle tab, der er forårsaget ved gennemførelsen af den nævnte afgørelse af 19. januar 1994.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentets Generalsekretariat ved De Grønne, har anfægtet ansættelsesmyndighedens afgørelse om fra 1. januar 1992 ikke længere at udbetale ham familietillæg og at tilbageføre de beløb, som er udbetalt som familietillæg.

Sagsøgerens ægtefælle, som også er tjenestemand ved Europa-Parlamentet, blev forfremmet til lønklasse C3/1 ved afgørelse af 8. december 1992 med tilbagevirkende gyldighed fra 1. februar s.å.

Sagsøgeren har bl.a. gjort gældende, at Europa-Parlamentet hverken har ført bevis for eller blot hævdet, at han havde kendskab til de pågældende udbetalingers ulovlighed. Hans adfærd har i øvrigt været karakteriseret af normal påpasselighed, når henses til hans lønklasse, hans kulturelle baggrund og til, hvad han normalt var berettiget til at forvente af administrationen, og til det klima af tillid, som institutionen havde skabt. I øvrigt havde han ingen grund til at betvivle lovligheden af de omtvistede betalinger, fordi administrationen, som udbetalte både sagsøgerens og hans ægtefælles løn, nødvendigvis måtte vide, at sidstnævntes løn på et bestemt tidspunkt havde overskredet loftet.

Sagsøgerens adfærd har i dette tilfælde været så meget desto mere omhyggelig, som administrationen ved overførelsen af hans ægtefælle til Europa-Parlamentet over for ham den 26. november 1992 havde bekræftet, at han havde ret til familietillæg, men uden at henlede hans opmærksomhed på, at det var nødvendigt at undersøge hans ægtefælles løn for at sikre sig, at han havde ret til husstandstillæg.

Sag anlagt den 6. juni 1994 af Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-239/94)

(94/C 202/29)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. juni 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA), Bruxelles, ved advokat Alexandre Vandecasteele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutninger 94/256/EKSF til 94/261/EKSF af 12. april 1994 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren gør gældende, at Den Høje Myndighed har anvendt EKSF-traktatens artikel 95 fejlagtigt, idet den med hjemmel i denne bestemmelse har vedtaget de anfægtede beslutninger, hvorved en støtte, visse medlemsstater har ydet en række virksomheder inden for jern- og stålindustrien, findes at være forenelig med fællesmarkedet.

Sagsøgeren påpeger, at Den Høje Myndighed i de anfægtede beslutninger udtrykkeligt har anerkendt, at den nævnte støtte er uforenelig med EKSF-traktaten og med beslutning nr. 3855/91/EKSF, den såkaldte »støttekodeks for jern- og stålindustrien«, og at det netop er for at undgå denne ulovlighed, at den har taget EKSF-traktatens artikel 95, stk. 1, i anvendelse.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at en sådan handlemåde hverken er i overensstemmelse med ordlyden eller opbygningen af denne bestemmelse, der ikke går ud på at ændre traktaten, men kun skal gøre det muligt at vedtage beslutninger vedrørende spørgsmål, der ikke omhandles i traktaten, alene med det formål og den virkning at virkeliggøre de principper, som er udtrykt i traktaten.

Imidlertid fremgår følgende forhold af de anfægtede beslutninger:

- a) Der foreligger et tilfælde, som omhandles i traktaten, idet Den Høje Myndighed selv anerkender, at den pågældende støtte er uforenelig med traktaten. I realiteten har de anfægtede beslutninger til formål at frigøre Den Høje Myndighed for de grænser, der i artikel 4, litra c), er opstillet for dens virksomhed, hvilket udgør en egentlig ændring af traktaten.
- b) Beslutningerne falder ikke inden for rammerne af det fælles jern- og stålmarkeds funktion, for så vidt som deres formål er at tillade, at virksomhederne fortsætter med aktiviteter, der ikke ville være mulige uden en kraftig tilførsel af offentlige midler. Beslutningerne er derfor i modstrid med de fleste af de mål, som er angivet i traktatens artikel 2 til 4.

- c) Den kompetence, som i beslutningerne tillægges Den Høje Myndighed, er for ubestemt og generel til at kunne udledes af EKSF-traktatens artikel 95, stk. 1.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at de anfægtede beslutninger er et udslag af Kommissionens ønske om at lovliggøre en række af medlemsstaternes handlinger, der ikke kan falde inden for de rammer, som er fastlagt i traktaten, og om således at undgå at skulle optræde som traktatens vogter

over for medlemsstaterne. De anfægtede beslutninger er udtryk for procedurefordrejning og magtfordrejning.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at den sagsøgte institution dels ved at træffe beslutning om straks at sætte den bebudede beslutning i kraft og dels ved at forhale dens formelle vedtagelse og offentliggørelse har lagt hindringer i vejen for sagsøgerens udnyttelse af sin søgsmålsret, hvorved effektiviteten heraf er blevet betydeligt forringet.
